

ע"פ 7944/02/17 - משה זילברמן נגד ועדה מקומית לתכנון ובנייה רמת גן

בית המשפט המחוזי בתל אביב - יפו בשבתו כבית-משפט לערעורים פליליים

עפ"א 7944-02-17 זילברמן נ' ועדה מקומית לתכנון ובנייה רמת גן

לפני: כבוד השופטת עמיתה מרים סוקולוב
המערער: משה זילברמן
ע"י ב"כ עו"ד אביגדור קנטי
נגד
המשיבה: ועדה מקומית לתכנון ובנייה רמת גן
ע"י ב"כ עו"ד קולטון

פסק - דין

בפני ערעור על פסק דין של בית משפט לעניינים מקומיים ברמת גן (כב' השופט עמית מ. בן-חיים) הכרעת הדין מיום 7.3.2016, גזר הדין מיום 26.12.2016 ועל ההחלטה מיום 12.9.2016, לפיה נדחתה בקשתו של המערער להתיר לו לחזור בו מהודייתו בבית המשפט.

הרקע

נגד המערער הוגש כתב אישום בגין בניה ללא היתר כמפורט בכתב האישום.

בישיבת ההקראה מיום 7.3.2016 הודה המערער בתשובתו לכתב האישום בעובדות נשוא כתב האישום כדלקמן:

"אני מודה שבניתי מחסן בשטח 19 מטר ולא יותר. בניתי מדרגות מתקפלות מעץ במפלס הגג שבו מצוין אותו המחסן. אשר לרכיב השלישי בניתי שם פח בגובה מטר".

ב"כ המשיבה קבלה את הודאתו של המערער (למרות ששטח הבניה המצוין בכתב האישום הוא 23 מ"ר) בקשה להרשיעו על פי הודאתו ובית המשפט אכן הרשיע את המערער על פי הודאתו.

הטיעונים לעונש נדחו לששה חודשים על מנת שהמערער יפעל להכשרת הבנייה.

ביום 31.8.2016 הגיש המערער בקשה בכתב להתיר לו לחזור מהודייתו בטענה כי לא היה מיוצג בדיון וסבר כי עבודות

הבניה שבצע אינן טענות היתר בניה.

בדיון ביום 12.9.2016 חזר המערער על בקשתו זו למרות שחזר והודה כי בנה מחסן בשטח של 19 מ"ר, וטען כי סבר כי בהתאם לתקנות הפטור אין צורך בהיתר לבניה זו.

בית המשפט קמא בהחלטתו דחה את בקשתו של המערער וקבע כי גם במועד הדיון השני הודה המערער בבניית המחסן, אין חולק כי אין לו היתר בניה וטענתו כי סבר בטעות כי בהיותו בעלים של 3 יחידות בבנין הוא רשאי לבנות מחסן בשטח זה, אין בה כדי להצדיק חזרה מהודיה. הדיון לטיעונים לעונש נדחה פעם נוספת לבקשת המערער, על מנת שיועץ עם עורך דין.

בדיון שנערך ביום 26.12.2016 נשמעו טיעונים לעונש וניתן גזר הדין. המערער לא היה מיוצג גם הפעם למרות שכאמור הדיון נדחה לבקשתו על מנת שיועץ עם עורך דין.

המערער הודיע לבית המשפט כי החליט לא להגיש בקשה להיתר בניה ואף לא הגיש כל בקשה אחרת למשיבה.

להלן בתמצית טיעוני המערער:

1. המערער לא הודה בעבירה נשוא כתב האישום מאחר וטען כי המעשים שיוחסו לו מותרים ואינם מהווים עבירה.
2. טעה בית משפט קמא כאשר לא קיבל את בקשתו של המערער לחזור בו מהודאתו ולשמוע הוכחות.
3. שגה בית משפט קמא כאשר לא הבין את מצוקתו של המערער וראה את הודאתו הכבושה כהודאה ממשית, בעוד שהמערער למעשה כפר באישומים שיוחסו לו.

דיון והכרעה

לאחר ששמעתי את טיעוני הצדדים ועיינתי במסמכים שבתיק בית משפט קמא סבורתני כי דין הערעור דנן להידחות מהטעמים שיפורטו בהמשך.

כאמור, בדיון המקדמי בבית משפט קמא קרא בית משפט קמא את כתב האישום למערער והמערער נשאל מה עמדתו לעניין העובדות הנטענות בכתב האישום כמתחייב מהוראות סעיף 143א' לחסד"פ.

במעמד זה, הודה המערער בעובדות כתב האישום, למעט בשטח המחסן. לדבריו הוא בנה מחסן בשטח של 19 מ"ר ולא בשטח של 23 מ"ר כנטען בכתב האישום.

ב"כ המשיבה הסכימה לקבל את העובדות כפי שהודה בהן המערער.

המערער אף הודה בעובדות הנוספות שבכתב האישום, בבניית מדרגות מעץ במפלס הגג ומעקה פח בגובה של מטר.

בהתאם לחוק, נאשם איננו נשאל אם הוא מודה אם לאו בעבירות נשוא כתב האישום, אלא בעובדות המפורטות בכתב האישום ותפקידו של בית המשפט לקבוע האם העובדות בהן הודה מקימות את העבירה בה הואשם אם לאו.

גם בישיבה מיום 12.9.2016 חזר המערער על הודאתו בעובדות כתב האישום, אולם טען כי סבר שעל פי תקנות הפטור הוא רשאי לבנות את המחסן ללא היתר. יודגש כי גם על פי תקנות הפטור עליהם הסתמך המערער לכאורה, חלה על המערער חובת הדיווח למשיבה לפני הבנייה והמערער לא עמד בה.

המערער הודה בעובדות כתב האישום מרצונו הטוב והחופשי ומספר פעמים במועדים שונים חזר על דבריו.

גם בבקשתו בכתב לביטול ההודאה, הודה בבנייה נשוא הדיון, אולם טען כי העובדות בהן הודה אינן מהוות עבירה.

כאמור, במקרה דנן, המערער הודה בעובדות נשוא כתב האישום בבנייה ללא היתר, טענתו לפיה סבר או העריך כי אין צורך בהיתר בנייה איננה מבוססת על הוראות החוק. אין חולק כי מדובר בבניית מחסן אחד גדול בשטח של 19 מ"ר, ולגבי מחסן זה יש צורך בהיתר בנייה. לטענת המערער מאחר והוא בעלים של 3 דירות בבניין היה רשאי לבנות שלושה מחסנים נפרדים בגודל של 6 מ"ר כל אחד. אולם כאמור לא זו הבנייה שבנה בפועל.

לעניין תקנות הפטור, מדובר בטענה משפטית שנטענה על ידי המערער בעלמא ואשר אין לה כל בסיס בהוראות החוק. תקנות הפטור עליהן סומך המערער את טענתו, אינן חלות על הבנייה נשוא הדיון. העובדה שהמערער סבר כי אין צורך בהיתר בנייה איננה מהווה נימוק לחזרה מהודיה ולביטול הכרעת הדין וגזר הדין.

מאחר ומצאתי כי לא נפלה טעות בפסק דינו ובהחלטתו של בית משפט קמא, אני דוחה את הערעור.

ניתן היום, י"ד אייר תשע"ז, 10 מאי 2017, בהעדר הצדדים.